

Sygn. akt VI GC 496/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w P.

przeciwko: (...) S.A. w G.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w G. na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w P. kwotę 688,80 zł (sześćset osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2) oddała powództwo w pozostałym zakresie co do odsetek;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 232 zł (dwieście trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 496/16/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w G. z pozwem o zapłatę kwoty 688,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 grudnia 2014r. do dnia zapłaty, kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że (...) Sp. z o.o. w L. nabyła u powódki w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej usługę transportowo-spedycyjną. Następnie powódka wystawiła tej spółce fakturę VAT nr (...) z dnia 21 grudnia 2014r. na kwotę 688,80 z terminem płatności przypadającym na dzień 11 grudnia 2014r. Powódka wykonała usługę transportowo-spedycyjną objętą powyższą fakturą, a przedmiotowa faktura została przyjęta przez kontrahenta bez zastrzeżeń. Powódka wskazała, że odbiorcą przedmiotowej przesyłki była pozwana. Dalej wskazała, że (...) Sp. z o.o. w L. nie uregulowała należności wynikającej z w/w faktury. Wobec powyższego powódka w dniu 8 września 2015 r. wezwała pisemnie pozwaną do zapłaty, jako odbiorcę przesyłki.

W dniu 31 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 3239/15/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana (...) S.A. z siedzibą w G. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana ponadto zgłosiła zarzut potrącenia w zakresie kwoty 603,80 zł.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powstanie odpowiedzialności odbiorcy, określonej w art. 51 Pr. przewoz. warunkowane jest jednoczesnym spełnieniem przesłanek, tj.: przyjęciem przesyłki i przyjęciem listu przewozowego. Pozwana podniosła, że powódka nie wykazała, jakoby (...) S.A. z siedzibą w G. przyjęła list przewozowy, a tym samym, nie udowodniła, aby odpowiedzialność odbiorcy w ogóle powstała. Pozwana podniosła również, że na powódce ciążył obowiązek wykazania, że charakter usługi wykonanej na zlecenie (...) Sp. z o.o. w L. miał charakter usługi transportowej, a nie spedycyjnej. Pozwana podniosła również, że brak wyszczególnienia wysokości chociażby przewoźnego czyni niezasadnym obciążanie pozwanej należnościami ciężącymi na przesyłce, których wysokości nie zna.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Sp. z o.o. w L. zleceniem transportowym nr (...) / onyx zleciła (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wykonanie usługi transportowej, gdzie jako miejsce załadunku wskazano P., ul. (...). natomiast miejsce rozładunku wskazano L., ul. (...), odbiorcą towaru była pozwana (...) S.A. w G.. Ustalono fracht netto na kwotę 560,00 zł + VAT. Powódka prawidłowo wykonała przedmiotową usługę przewozu. Powódka dostarczyła w dniu 14 października 2014 r. - zgodnie ze zleceniem towar na rzecz pozwanej (...) S.A. w G. - towar został dostarczony w wyznaczone miejsce rozładunku. Pozwana odebrała od powódki bez żadnych zastrzeżeń towar oraz list przewozowy. Powódka za wykonaną usługę wystawiła w dniu 21 października 2014 r. na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. fakturę VAT nr (...) na kwotę 688,80 zł, termin zapłaty został ustalony na dzień 11 grudnia 2014 r. Przedmiotowa faktura VAT nie została zapłacona przez (...) Sp. z o.o. w L..

dowód: zlecenie transportowe (k.53), faktura VAT (k.20), przesunięcie międzymagazynowe – wydanie (k.21).

Powódka działając poprzez swojego pełnomocnika w dniu 8 września 2015 r. wezwała pisemnie pozwaną - jako odbiorcę - do zapłaty faktury VAT nr (...) wystawionej na kwotę 688,80 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania (k.18-19).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Źródłem roszczenia powódki wobec pozwanej spółki jest norma art. 51 prawa przewozowego. Zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe odbiorca odpowiada samodzielnie wobec przewoźnika za zapłatę przewoźnego. Wskazany przepis zawiera normę o charakterze bezwzględnie obowiązującym - oznacza to, że odpowiedzialność odbiorcy przesyłki nie zależy od uzgodnień zawartych w umowie przewozu, a ponadto nie wyłącza jej brak zgłoszenia roszczenia podczas dokonywania faktycznego odbioru.

Jak wskazuje się w orzecznictwie nadawca nie będący jednocześnie odbiorcą zlecając przewóz towaru zobowiązuje się do zapłaty przewoźnego, odbiorca nie jest stroną tej umowy i dopiero z chwilą odbioru przesyłki powstaje jego zobowiązanie do zapłaty należności określonych w art. 51 ust. 1 prawa przewozowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2002r., IV CKN 939/2000, LexPolonica nr 2415209). O zastosowaniu przepisu art. 51 ust. 1 prawa przewozowego rozstrzyga określone w tym przepisie zachowanie się odbiorcy przesyłki, którego uprawnieniem, a nie obowiązkiem jest przyjęcie przesyłki i listu przewozowego. Jednak skorzystanie przez odbiorcę z tego uprawnienia

skutkuje aktualizacją jego zobowiązania określonego tym przepisem, jeżeli przewoźnik nie zwolnił go z tego obowiązku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., V CSK 59/2005, LexPolonica nr 2124929).

Wskazać wobec tego należało, że roszczenie, które powódka objęła przedmiotowym pozwem wynikało z wykonanej usługi transportowej na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. gdzie odbiorcą towaru była pozwana (...) S.A. w G..

Należy wskazać, że z analizy całego materiału dowodowego wynika, iż usługa wykonana przez powódkę miała charakter umowy przewozowej, a nie jak twierdzi strona pozwana umowa spedycji.

Zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 65 §2 k. c. stanowiącym, iż w umowach należy badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Należy wskazać, że istotą bowiem umowy spedycji nie jest wykonanie przewozu a jedynie jego organizacja, w tym wysłanie, odbiór przesyłki, wykonanie innych czynności związanych z przewozem. Są to zatem usługi, które mają charakter fachowej pomocy w obsłudze przewozu towarowego (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 1973 r., I CR 566/70, OSNC 1971/9/157). Natomiast w przedmiotowej sprawie z istoty zlecenia przesłanego przez pozwaną wynika wyłącznie zlecenie do wykonania przewozu towarów w konkretnej dacie i w wyznaczonych miejscach. Nadto zakres obowiązków powierzonych powódce nie obejmował innych dodatkowych czynności, wykraczających poza przewóz towarów sensu stricto, które dałoby się zaliczyć do kategorii usług spedycyjnych. Ponadto jeżeli przyjmuje się ofertę, w której mowa jest tylko o przewozie rzeczy, a żadne czynności konkludentne nie wskazują na istnienie dodatkowych postanowień umownych obejmujących usługi związane z przewozem, to umowa zawarta przez przyjęcie oferty jest strictly umową przewozu, a nie umową spedycji (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 października 2004 r., I CK 199/04, Lex nr 146332).

Pozwana podnosiła, że powódka nie wykazała, jakoby (...) S.A. z siedzibą w G. przyjęła list przewozowy, a tym samym, nie udowodniła, aby odpowiedzialność odbiorcy w ogóle powstała.

Sąd nie podziela stanowiska pozwanej. Przepis art. 38 ust. 2 określa treść listu przewozowego. Na gruncie tego mogłoby się wydawać, że list przewozowy musi przybrać formę pisemnego dokumentu, ze względu na konieczność umieszczenia w nim m.in. podpisu nadawcy (art. 38 ust. 1 pkt 1). Kwestia ta jest jednak bardziej skomplikowana w związku z brzmieniem art. 47 ust. 3. Zgodnie z tym przepisem listem przewozowym „może być także przekaz elektroniczny, wydruk komputerowy lub inny dokument zawierający dane określone w art. 38”. W świetle tego przepisu pojęcie listu przewozowego należy interpretować szeroko.

Po pierwsze, za list trzeba uznać każdy dokument, który zawiera dane określone w art. 38, niezależnie od tego, czy intencją stron było nadanie mu charakteru listu przewozowego. Po drugie, za list przewozowy trzeba uznać „przekaz elektroniczny”. Dotyczy to zatem wszelkich zapisów w pamięci komputera lub podobnego urządzenia, które to powstały w związku z zawarciem umowy przewozu i zawierają dane, o których mowa w art. 38. Po trzecie, uznanie, że listem przewozowym może być „przekaz elektroniczny” lub „wydruk komputerowy”, prowadzi do wniosku, że listem przewozowym może być także dokument (przekaz elektroniczny), który nie zawiera podpisu nadawcy. Przemawia za tym także to, że art. 47 ust. 3 stanowi o „danych” określonych w art. 38, podczas gdy podpis nadawcy nie stanowi „danych” (podobnie A. J., Prawo przewozowe..., s. 97).

Dalej przepis art. 47 ust. 3 nakazuje uznać za list przewozowy tylko taki dokument (przekaz elektroniczny), który zawiera dane określone w art. 38 (należy przyjąć, że chodzi tu o ust. 2 tego artykułu). Należy wskazać, że pominięcie niektórych z tych danych nie pozbawia dokument charakteru listu przewozowego. Bez wątpliwości fakultatywny charakter mają wzmianki, o których mowa w pkt 4 omawianego przepisu. Znaczenie pozostałych wzmianek jest zróżnicowane. Do najistotniejszych należy określenie, miejsca przeznaczenia, odbiorcy oraz rodzaju i liczby rzeczy przyjętych do przewozu. Brak tych danych powoduje, że dokumentu nie można uznać za list przewozowy.

Zatem mając powyższe na uwadze należy przyjąć, iż w przedmiotowej sprawie charakter listu przewozowego miał dokument oznaczony jako „przesunięcie międzymagazynowe – wydanie (k.21)”. Dokument ten zawierał wszystkie w/w informacje, został on również podpisany przez pozwaną – jako odbiorcę.

Choć w liście przewozowym nie wskazano powódki jako wykonawcy usługi transportowej, to jednak wskazano w nich dane kierowcy zatrudnionego u powódki (niekwestionowane) oraz numery rejestracyjne pojazdu.

Nadto należy wskazać, że wysokość przewoźnego wynika z faktury VAT nr (...) wystawionej przez powódkę na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. w dniu 21 października 2014 r. Do faktury dołączono dowód w postaci „przesunięcie międzymagazynowe – wydanie (k.21)” potwierdzony przez pozwaną oraz zlecenie transportowe (k.53), które w świetle żądania pozwu stanowi o wysokości tego roszczenia wobec odbiorcy przesyłki.

Zatem mając powyższe na uwadze należy wskazać, że powódka wykazała w wystarczający sposób, iż to ona wykonała usługę transportową i dostarczyła przesyłkę pozwanej, a pozwana przedmiotową przesyłkę odebrała wraz listem przewozowym.

Wobec powyższego pozwana (z powodu braku zapłaty przez nadawcę towaru) jest obowiązana do zapłaty powódce przewoźnego wynikającego z faktury VAT nr (...) wystawionej na kwotę 688,80 zł.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 688,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 września 2015 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i oddalił żądanie pozwu odsetkowe w części. Nie można bowiem naliczać odsetek według daty wynikającej z faktury, ponieważ dotyczy ona innego podmiotu gospodarczego. Odsetki należało naliczać od dnia następnego po upływie terminu do zapłaty wyznaczonego wezwaniem do zapłaty z dnia 8 września 2015 r. nadanym listem poleconym w dniu 10 września 2015 r.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty 35,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 180,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.), co daje łączną kwotę 232,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk